

Nhâm Bình Sinh Chi Na Thì - Ngày Ấy

Contents

Nhâm Bình Sinh Chi Na Thì - Ngày Ấy	1
1. Ngày Ấy - Chương 1	1
2. Ngày Ấy - Chương 2	2
3. Ngày Ấy - Chương 3	3
4. Ngày Ấy - Chương 4	5
5. Ngày Ấy - Chương 5	6

Nhâm Bình Sinh Chi Na Thì - Ngày Ấy

Giới thiệu

Đó là một buổi chiều đầu hạ yên bình, phòng bếp phở bánh ngọt Thiên Hương, mùi thơm ngào ngạt tỏa ra, đây chính

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nham-binh-sinh-chi-na-thi-ngay-ay>

1. Ngày Ấy - Chương 1

Đó là một buổi chiều đầu hạ yên bình, phòng bếp phở bánh ngọt Thiên Hương, mùi thơm ngào ngạt tỏa ra, đây chính là lúc bánh phù dung – món điểm tâm số một của nơi này ra lò.

Lý lão bản ngồi sau quầy, hít hà hương thơm cho dù có ngửi ngàn lần cũng không chán của món bánh phù dung ấy, say sưa

“Đứng lại!” Một tiếng hét giòn tan vang lên, đánh thức bầu không khí yên tĩnh lúc này.

Lý lão bản nhảy dựng dậy, trông thấy một thiếu niên anh tuấn thân mặc lam y, một bước nhảy vọt vào trong tiệm, tay trái giương lên bắn một loạt ám tiễn lên xà nhà.

Lý lão bản vội vội vàng vàng ngẩng đầu, chỉ thấy một bóng trắng chạy vụt đi như bay, mà đồng ám tiễn kia đang cắm ngay vào xà nhà của tiệm mình, ăn vào gỗ sâu ba phân, đủ thấy lực đạo.

“Triển tiểu thiếu gia, chuyện này... lại cùng Bạch thiếu gia chơi đùa luận võ sao?” Lý lão bản trấn tĩnh lại, đi lên phía trước cười bắt chuyện, cảnh tượng vừa rồi ở trần của bọn hắn mà nói quả thực là chuyện thường như cơm bữa, cũng không còn ngạc nhiên nữa!

“Lý lão bản, ông cũng quá thiếu cảnh giác đó!” Triển Chiêu mỉm cười một cái, lắc đầu than thở, đoạn mũi chân vận lực, nhảy lên xà nhà, chỉ nháy mắt đã đáp xuống, cầm một cái vò nhỏ trong tay.

“Đây là...” Lý lão bản nhìn vò rượu kia, cứ thấy quen quen mắt. “A! Rượu phù dung ta ử!” Thốt lên một tiếng, đây chính là rượu sở trường mình ử đây mà! Tất cả có mấy vò nhỏ như vậy, hai ngày nay không cánh mà bay khỏi dưới gốc cây, hóa ra là vì... Àch... Lý lão bản nuốt nước bọt một cái, len lén nhìn Triển Chiêu.

“Lý lão bản, rượu này có phải là đưa đến nhà ta làm quà mừng sinh nhật cho đại tỷ không?” Triển Chiêu nở một nụ cười ôn hòa, hỏi.

“Chuyện này... Triển tiểu thiếu gia, cái đó, từ năm ngoái, tiểu thiếu gia nói đại tiểu thư thích rượu này, tại hạ liền... Híc, tiểu thiếu gia, chuyện này còn phải nhờ cậu, có thể giúp tại hạ tạo cơ hội hay không!” Lý lão bản mặt vương ánh nắng chiều, ấp a ấp úng nói.

Cũng may, Triển Chiêu là người sáng dạ, lập tức hiểu rõ ý tứ của Lý lão bản.

“Lý lão bản yên tâm, rượu này, ta nhất định sẽ đưa tận tay đại tỷ! À, quên mất, ở đây còn một chiếc khăn lụa đại tỷ tự tay thêu, đại tỷ nói, mấy ngày nay chúng ta thường xuyên đến chỗ Lý lão bản quấy rối, không có gì để tặng, hi vọng Lý lão bản không chê.”

Lý lão bản lập tức đại ra, hạnh phúc đến mê muội.

Triển Chiêu hai tay nhận lấy vò rượu, đôi mắt trong ngần sáng lấp lánh, lại khom người xuống nói: “Rượu này, cũng không phải là Ngọc Đường muốn trộm của Lý lão bản, mà là, đánh cược với Triển Chiêu, chỉ là một trò chơi thôi, có chỗ đắc tội, Triển Chiêu thay hấn bồi tội!”

“Ấy, không dám, không dám! Bạch thiếu gia là người ưa đùa nghịch, làm sao trách cậu ấy được?” Lý lão bản vội vàng nói.

“Vậy, ta liền cáo từ!” Triển Chiêu lại mỉm cười, nhẹ tựa mây khói, xoay người đi về phía cửa, song trong đầu lại nhắm đếm “Một, hai, ba...”

“Khoan đã, Triển thiếu gia, chờ chút!” Còn chưa đếm tới bốn, Lý lão bản đã đuổi tới, tay cầm một bịch điểm tâm lớn. “Lý lão bản, còn có chuyện gì sao?” Triển Chiêu vẫn là khẩu khí ôn hòa mà khiêm tốn.

“Đây là điểm tâm vừa ra lò ở tiểu điểm, Triển thiếu gia, cầm ăn đi, tuyệt đối đừng từ chối, nếu không chính là xem thường điểm tâm tiểu điểm này làm rồi!” Lý lão bản cười rạng rỡ, nhét bịch điểm tâm vào trong tay Triển Chiêu.

“Lý lão bản, thế này không được, nếu để đại tỷ biết, nhất định sẽ lại giáo huấn ta! Lúc nào cũng quấy rầy Lý lão bản, trong lòng ta cũng áy náy a!” Triển Chiêu cup mắt xuống, từ chối.

“Ai, làm sao đại tiểu thư biết được? Yên tâm, tiểu thiếu gia, cậu giúp tôi nhiều việc như vậy, lẽ nào chút điểm tâm này còn ăn không được! Tôi tuyệt đối không nói ra là được rồi!” Lý lão bản vội nói.

“Vậy, ta liền cung kính không bằng tuân mệnh!” Triển Chiêu lại mỉm cười, gật đầu, rời đi.

2. Ngày Ấy - Chương 2

Lý lão bản bắt tay lại, nhìn bóng dáng phiến phiến của thiếu niên kia, càng đi càng xa, không khỏi thầm khen mấy câu.

Đúng là nhất dạng thủy dưỡng bách dạng nhân, làm sao có thể có một nhân vật phẩm cách tính nết đều vô song trên đời như Triển gia thiếu gia vậy chứ? Lại sờ sờ trong tay áo, là khăn tay Triển gia đại tiểu thư thêu, lòng lại hạnh phúc lâng lâng. Xem ra, có vẻ Triển tiểu thiếu gia có ấn tượng không tồi với mình, bảo đảm không thể không nói tốt vài câu trước mặt Triển lão gia Triển phu nhân, ừm, ngày ôm được mỹ nhân về nhà, ngay trong tầm tay a

~~Bờ sông, dưới hàng liễu rủ, Triển Chiêu thoải mái nửa nằm tựa vào thân cây, nghĩ đến chuyện vừa rồi ở phường bánh ngọt Thiên Hương, không nhịn được cười.

“Triển Chiêu, đồ tiểu nhân nhà ngươi!” Một tiếng quát to truyền đến, thiếu niên bạch y mới rồi còn chạy trốn hoàn toàn không có chút hình tượng, phóng đến trước mặt, gương mặt tuần tú đen xạm lại, xem ra là tức giận không hề nhẹ.

“Ngọc Đường, sao ngươi lại nói lời ấy?” Triển Chiêu ngồi thẳng người dậy, mặt không biến sắc hỏi.

“Không phải đã nói, lần này là ngươi đến trộm, để ta đi lừa Lý hoa si lấy bánh phù dung sao?” Bạch Ngọc Đường nổi giận đùng đùng quát.

Triển Chiêu chau mày, nói: “Kia... Rõ ràng là ngươi trộm rượu phù dung của người ta, nhưng ta lại phải là tặc sao?”

Bạch Ngọc Đường càng tức giận, phần nộ nói: “Đến cùng là chủ ý của người nào, rõ ràng là ngươi bảo ta đi trộm rượu phù dung!”

“Hả? Không phải đã quy ước, đồ vừa đến tay ngươi, liền giao cho ta hay sao? Ngươi làm gì lại chạy biến trên xà nhà, ta không ra tay nữa, nhưng không thể bỏ lỡ giờ bánh phù dung ra lò.” Triển Chiêu đảo mắt một cái, trề môi, gương mặt ủy khuất hết như bị người hăm oan.

“Ngươi! Ngươi đừng làm cái vẻ mặt đó! Đáng ghét, biết rõ Bạch thiếu gia ta không nhìn nổi ngươi như vậy!” Khí thế lúc trước của Bạch Ngọc Đường mềm nhũn ra, ngồi xuống bên cạnh y. “Điểm tâm đâu?”

“Ở đây!” Triển Chiêu cười híp mắt lấy từ trong lòng ra một bịch điểm tâm.

“Um, thơm quá!” Bạch Ngọc Đường híp mắt lại, say sưa dùng sức hít lấy hít để.

“Còn có, cái này!” Triển Chiêu đưa tay từ phía sau cây lấy ra vò rượu kia.

“Hử?! Rõ ràng ta đặt ở trên xà, tiểu tử ngươi đi trộm?” Bạch Ngọc Đường vừa mừng vừa sợ, nói thật là, bọn họ vốn định dùng cái này để lừa gã Lý hoa si đến khi nào lấy được bánh phù dung thì thôi, nghĩ thế nào, Triển Chiêu thậm chí ngay cả vò rượu cũng lấy được.

Có điều, lời này Triển thiếu gia người ta lại không thích nghe, cặp mắt to tròn hắc bạch phân minh kia liếc một cái, ném cho Tiểu Bạch một cái lườm vô cùng hoa lệ.

“Ta mà phải trộm?! Hừ! Chỉ bằng ba vị tỷ tỷ nhà ta, Triển Chiêu ta có thể đi từ Nam đến Bắc ăn sạch uống cạn, cũng không có kẻ nào dám cản ta, ngươi có tin không?” Triển Chiêu đắc ý nói.

“Đắc ý cái gì? Không phải chỉ là các tỷ tỷ dung mạo xinh đẹp một chút thôi sao?” Bạch Ngọc Đường trừng y, một mặt cảm giận nhét một miếng bánh phù dung vào trong miệng.

“Ngươi có hiểu hay không, cái thể đạo này, cái gì quý nhất? Nhân tài sao! Ta có nhân tài như vậy ở trong tay? Còn phải đi trộm? Ta dùng khăn tay đại tỷ thêu hồng không dùng nữa đem đi đổi đó!” Triển Chiêu nhướn miệng cười, mặt mày loan lên, lộ ra vẻ thiếu niên ngông cuồng cùng đắc ý.

“Ai, sớm biết như vậy, ta cũng không mạo hiểm, ám tiễn kia của ngươi, một cái suýt nữa bắn trúng ta!” Bạch Ngọc Đường với lấy vò rượu, uống một hớp, hương rượu thuần khiết thấm từ miệng vào trong lòng. “Ta nói Triển Chiêu, đêm nay chắc ta phải ở nhà ngươi a!”

“Vì sao?” Triển Chiêu không uống rượu, chỉ mỉm cười nhìn hấn uống.

3. Ngày Ấy - Chương 3

“Ngươi cũng không phải không biết, cái tên Thiên Ma tinh nhà di nương ta lại tới rồi, nó vừa tới là ta không có nổi ngày nào sống dễ chịu! Ngươi nói di nương ta dịu dàng là thế, làm sao có thể sinh ra một đứa con gái giống y như ác ma vậy chứ... Triển Chiêu, ngươi đá ta làm gì?” Bạch Ngọc Đường uống rượu, oán giận nói, không hề hay biết nguy hiểm đã kề cận phía sau.

“Thiên Ma tinh?! Hay là ác ma?!” Thiếu nữ xinh đẹp đứng đằng sau, cười hỏi, khẩu khí mềm mại đến đáng ngờ.

“Hừm, người cũng không phải không biết, Nguyệt Diêu nó... Ạch... Nguyệt Diêu!” Bạch Ngọc Đường hét lên một tiếng, tránh ra, lúc này thiếu nữ xinh đẹp kia đã bắt đầu tức giận, tiện tay vớ được cái gì là ném ngay vào người Bạch Ngọc Đường.

“Nha đầu, đừng ném loạn, đó là bánh phù dung! A, rượu của ta!” Bạch Ngọc Đường vừa né mấy hòn đá càn cây bay tới, còn vừa muốn thò tay ra chụp những thứ hữu dụng kia.

“Triển đại ca, cho muối mượn ám tiễn!” Sở Nguyệt Diêu kéo tay áo Triển Chiêu nói.

“Nguyệt Nhi, muối vẫn là ngồi xuống ăn điểm tâm thôi, đừng tính toán với hắn!” Triển Chiêu tốt tính cười cười, kéo nàng khuyen nhủ.

Nguyệt Diêu vẫn không bỏ qua, quay đầu lại phía sau kêu lên: “Đường Tử Hành, huynh đi ra cho ta, ám khí Đường gia các huynh đâu, ta phải có độc!”

Phía sau cây, lại xuất hiện thêm một thiếu niên vô cùng đẹp đẽ, cười tủm tỉm nói: “Tiểu Bạch, không phải là ta không giúp người, nhưng mà A Diêu muốn ám khí, ta không thể không đưa cho muội ấy!”

“Đường Tử Hành, người thấy sắc quên nghĩa, bán bạn cầu vinh...” Bạch Ngọc Đường vừa trốn, miệng vừa liên tục mắng.

“Bạch Ngọc Đường!” Đường Tử Hành gầm lên, vung tay lên, một mảnh ám khí liền bay vèo qua.

Lúc này, Sở Nguyệt Diêu cũng hết giận, cũng ngồi dưới gốc cây, cùng ăn điểm tâm, xem náo nhiệt.

Đêm xuống, Bạch Ngọc Đường theo thường lệ nằm trên mái nhà để tránh bị quấy rầy.

Nhìn vầng trăng sáng lấp lánh trên đầu, không biết vì sao lại nghĩ tới màu sắc của bánh phù dung, trong sắc trắng lại pha chút vàng nhạt phớt hồng, cứ thế nghĩ tới nghĩ lui, cái bụng lại đói.

“Ngọc Đường!” Triển Chiêu lên tới, nhẹ nhàng gọi hắn một tiếng.

“Người làm sao... Ừm!” Bạch Ngọc Đường lời còn chưa hỏi xong, đã bị y che miệng lại, một mặt hướng xuống dưới sân nhảy mất ra dấu.

Bạch Ngọc Đường hiểu ý, cẩn thận ló đầu ra, thì thấy biểu muội Sở Nguyệt Diêu cùng Đường Tử Hành đang sóng vai nhau ngồi trong tiểu đình.

“A Diêu, bây giờ muội theo Sở di nương trở về, không biết khi nào mới có thể quay lại Giang Nam?” Đường Tử Hành hỏi, giọng hơi chan chất.

“Không biết, mẫu thân bảo, từ nay sau khi trở về, phải bế quan luyện công, bằng không tương lai sẽ không đảm đương nổi vị trí chủ nhân Thanh Thu cung!” Sở Nguyệt Diêu nhẹ nhàng buông tiếng thở dài.

“A Diêu, muội nguyện ý làm cung chủ Thanh Thu cung, hay là đồng ý bầu bạn bên ta... bên cạnh chúng ta?” Đường Tử Hành đột nhiên kéo tay Nguyệt Diêu hỏi, tha thiết mong chờ nàng trả lời.

Nguyệt Diêu nhìn hắn một lúc, song lại hiện ra vẻ mặt trầm tĩnh không hề tương xứng với một thiếu nữ mười bốn tuổi, cười khổ nói: “Tử Hành, đợi đến một ngày kia, huynh cũng phải làm môn chủ Đường môn, đại khái huynh sẽ hiểu tâm tư ta lúc này!”

Hai người liền cứ như vậy si ngốc nhìn nhau, lại không nói gì.

Bạch Ngọc Đường nghe thấy bực mình, kéo tay Triển Chiêu, đưa mắt ra hiệu.

Hai người lặng lẽ không một tiếng động rời đi.

“Ai!” Bạch Ngọc Đường nhìn ánh trăng in trên mặt sông, thở thật dài một cái.

“Làm sao?” Triển Chiêu ngồi ở trên bờ, ánh mắt cũng có chút ngẩn ngơ, tay vẫn vờ nghịch mấy viên phi hoàng thạch màu trắng mới lấy từ tay áo Bạch Ngọc Đường.

“Ai biết di ta lại thật sự muốn bắt Nguyệt Nhi làm cung chủ cái gì gì đó a!” Bạch Ngọc Đường hừ một tiếng, nói.

“Thanh Thu cung cũng là một đại môn phái trong võ lâm, trách nhiệm trên người di Sở rất nặng nề!” Triển Chiêu buông tiếng thở dài, nói lời này thì quá mức thận trọng, kỳ thực, y ngược lại cũng không hiểu, trách nhiệm kia nặng nề đến thế nào, chỉ là than một tiếng mà thôi.

“Triển Chiêu, nếu như có một ngày, ta cũng phải làm những việc không thể không làm, thì sẽ thế nào đây?” Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn Triển Chiêu, dưới ánh trăng, đôi mắt đẹp đẽ kia, lóe lên chút u buồn không xác định, không giống như bình thường trong veo chói mắt.

4. Ngày Ấy - Chương 4

Triển Chiêu ngừng một chút, đột nhiên nghe xong vấn đề này, cũng không biết nói gì mới tốt, bỗng dưng ném một viên đá nhỏ đi, làm tan bóng trăng sáng sánh kia, mới cười nói: “Nếu như thú vị, cùng người đi là được rồi.”

“Thế nếu không thú vị thì sao?” Bạch Ngọc Đường truy hỏi.

“Hừm, vậy thì làm chút phép thuật, biến nó thành thú vị, không phải xong rồi sao!” Triển Chiêu lại mỉm cười, dưới ánh trăng bàng bạc, nụ cười kia càng trở nên mê ly như có như không.

Bạch Ngọc Đường tức khắc lại trở nên cao hứng, nói: “Nói đúng lắm, mặc kệ sự tình tẻ nhạt to to nhỏ nhỏ gì gì đó trong thiên hạ, cứ coi nó thú vị, tự khắc sẽ thú vị!”

“Đúng vậy, chúng ta ngốc quá, lại chạy ra đây ngồi, ta đến tìm người không phải là vì chuyện này!” Triển Chiêu kéo hần một hồi, cười nói.

“Lại đi đâu?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Giờ này, có lẽ là giờ món kho của Sùng Đức lâu ra lò đó!” Triển Chiêu nhoẻn miệng cười, trong đôi mắt to xinh đẹp, lộ ra chút ranh mãnh.

“Người lại để cho ta làm tặc?!” Bạch Ngọc Đường cũng cười rạng rỡ.

“Bây giờ, là hai ta đồng thời làm tặc! Ta mang theo ta cây quạt tam tỷ vẽ, đi tìm Hà lão nhị tán gẫu, người ở đằng sau cứ việc lấy...” Triển Chiêu vừa nói, vừa kéo Bạch Ngọc Đường đi mất!

Không phải nói con người đều hoài cự sao?

Suy nghĩ một chút, kia đã là sự tình từ mười năm trước, nhưng cứ mỗi khi nhìn thấy bánh phù dung, đều sẽ hiện lên rõ mồn một trong lòng.

Triển Chiêu còn nhớ nguyên vẹn từng câu chữ bọn họ đã từng nói trong những năm tháng đó.

Nhưng, y không ngờ rằng, người làm chuyện bất đắc dĩ lại chính là y. Mà Bạch Ngọc Đường kia, lại vẫn tiêu dao như ngày xưa ấy, sống chân thật hơn bất kỳ ai khác, mà cũng vui vẻ hơn bất kỳ ai khác.

Triển Chiêu so với mười năm trước, đã khác hơn nhiều!

Trong suốt mười năm qua, cha mẹ lần lượt mất, các tỷ tỷ cũng đều lập gia đình, tuy rằng vẫn là tỷ tỷ, nhưng nhà cũng không còn là nhà ngày ấy nữa! Triển Chiêu cũng đã theo sư phụ đi khắp các danh sơn đại xuyên, trước sau cũng không có quyết định bản thân mình muốn làm gì, mãi đến tận khi gặp được cơ hội ma xui quỷ khiến kia, y vào triều, làm quan, không thể nói là bị giang hồ vứt bỏ, hay là chính y vứt bỏ giang hồ.

Bạch Ngọc Đường vì chuyện này mà nổi giận với y, cãi nhau, còn động thủ một lần. Gây không biết bao nhiêu phiền phức to to nhỏ nhỏ cho y, cho phủ Khai Phong. Triển Chiêu hết nhẫn lại nhẫn không biết bao lần, tuy nói thời gian qua, y đã thay đổi trầm ổn hơn trước rất nhiều, nhưng cũng không có nghĩa y là thần tiên, đặc biệt là trước mặt Bạch Ngọc Đường vốn đã thân thiết từ thuở nhỏ, bản tính vẫn phần nào bộc lộ.

Hôm đó, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường từ trong nhà đánh ra ngoài sân, từ dưới sân đánh lên mái nhà, từ mái nhà đánh tới tít lầu, sau đó ôm mấy vò rượu lớn, lại tiếp tục đánh về mái nhà.

“Mèo chết, mèo thối, mèo ngốc!” Bạch Ngọc Đường đánh cũng đã có chút mệt, rượu cũng uống tương đối nhiều, liền nằm trên nóc nhà, mồm miệng lâu bầu mắng mấy câu không rõ.

“Chuột chết, chuột thối, chuột ngốc!” Triển Chiêu cũng đã hơi mệt, mặc dù không uống rượu, nhưng cũng ngửi khá nhiều hương rượu, thế là cũng nằm trên nóc nhà, mồm miệng rõ ràng không chút khách khí mắng trả.

“Triển Chiêu, ta vẫn không hiểu nổi, ngươi rốt cuộc nghĩ cái gì a? Tại sao nhất định phải làm quan? Làm quan tại sao phải làm mèo? Ngươi nói ngươi là trời sinh để đối đầu với ta a?” Bạch Ngọc Đường tròng mắt.

“Ta chẳng nghĩ gì cả, ta chỉ biết Bao đại nhân là vị quan tốt, nếu quan tốt như vậy đều bị hại, cho dù ta có tiểu ngạo giang hồ, trong lòng cũng thấy hổ thẹn! Còn, mèo kia sao? Ai! Khỏi nói!” Triển Chiêu nói như thở dài.

5. Ngày Ấy - Chương 5

Bạch Ngọc Đường không lên tiếng, liền, Triển Chiêu cũng không lên tiếng. Kỳ thực, loại giao tình như giữa hần với y, căn bản không cần phải nói cái gì! Huống hồ có một số việc, không cần nói rõ, mà phải suy nghĩ.

Nghĩ đến trăng lên giữa trời, lại dần dần lặn xuống. Nghĩ đến gió đêm nổi lên, thổi đến lạnh căm.

Bạch Ngọc Đường đột nhiên cười hỏi: “Triển Chiêu, ngươi còn nhớ không? Khi đó, ngươi từng nói nếu phải làm những việc không thể không làm, thì sẽ thế nào?”

Triển Chiêu ừm một tiếng, y đã buồn ngủ, trong đầu cũng hỗn độn, nói: “Nếu như thú vị, cùng nhau làm là được!”

“Đúng, nếu như không thú vị, cứ biến nó thành thú vị là được!” Bạch Ngọc Đường cười tiếp lời.

Triển Chiêu đã nhích người lại gần, chuẩn bị tìm một nơi ấm áp, ngủ, mơ mơ màng màng nói: “Ừm? Ngươi còn nhớ?”

“Phí lời, ta đã bao giờ quên lời ngươi nói chưa?” Bạch Ngọc Đường muốn mắng y, nhưng thấy dáng vẻ y buồn ngủ, vô cùng đáng thương, lại không đành lòng.

“Ta... cũng còn nhớ...” Triển Chiêu đang lúc nửa tỉnh nửa mê khe khẽ cười.

Bạch Ngọc Đường nhìn dung nhan Triển Chiêu say ngủ dưới ánh trăng, vẫn giống như khi còn bé bình yên mà mang theo nụ cười, hàng mi xinh đẹp vô thức rung rung, nghĩa là người này đã ngủ say, vành môi hơi chu lên, vẫn là dáng dấp khả ái. Đầu nói Triển Chiêu lớn thế này rồi, thành thực, trầm ổn, thế nhưng trong mắt Bạch Ngọc Đường, y vẫn mãi mãi là tên tiểu hài tử kia, trong bụng có một đồng mưu ma chước quỷ, một tiểu hài nhi thông minh vô cùng, cũng khiến người tức giận vô cùng.

Có điều, dáng vẻ khi ngủ này, lại thành ra giống mèo!

Duỗi ngón tay ra, nhẹ nhàng xoa xoa gò má y, Bạch Ngọc Đường mỉm cười, đúng, cho dù chuyện có nhàm chán hơn nữa, bọn họ cũng có thể biến nó trở nên thú vị, không phải chỉ là làm quan sao? Làm khó được ai?

Khi Triển Chiêu tỉnh lại, là nằm trong phòng ngủ của mình, chân đạp cẩn thận. Nhất thời mơ hồ, cũng không nhớ ra được tối qua mình về phòng như thế nào.

Mơ màng sờ đến chén trà trên bàn, chén trà không tìm thấy, nhưng lại chạm vào một tờ giấy.

Trên đó là những chữ rồng bay phượng múa, hung hăng càn quấy của Bạch Ngọc Đường.

“Bắt đầu từ hôm nay, ngày ngày đến phủ Khai Phong chơi đùa!”

Triển Chiêu choáng váng một trận, lập tức cảm thấy buốt rưng, xem ra, ngày lạnh của y xác thực đến rồi!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nham-binh-sinh-chi-na-thi-ngay-ay>